

På kanten av ittepå,
på kanten av venstresiden.
Eller ironiens tyranni.

av Tor SR Thidesen

”Ka då ittepå” er et slagord bare noen som Trond Hugo Haugen kunne frontet. Et litt sånn jovialt og ironisk folkelig preg som liksom skal være både litt selvnedlatende men også et forsøk på å lure seg inn på plattformen med et par vitser.

Men det ligger noe mer i det navnet, eller det navnet av valget av navn, noe mye mer dystert og dystopisk. For litt nylig siden fant jeg fram en bok jeg hadde liggende om Provo bevegelsen i Amsterdam på sekstitallet. Provo har en del til sammen med kadåittepå i det at det var en gruppe

mennesker som ville sette fokus på kunst, kultur og samhold, og humor. Provo-bevegelsen hadde til og med gratis bysykkel initiativ. Provo var del av en hel holdning på den tiden av historien. Men Provo var også først og fremst et anarkistisk tiltak. Det er ikke kadåittepå. Kadåittepå er altfor folkelig og skøyete til å kalle seg for anarkister. Og det er der det skumle ligger.

For alt man kan si om postmodernismen og dagens klima, så er det en stor redsel for å tørre å ha litt sterke meninger og være seriøse. Så derfor får vi ting som kadå som ikke kan gå tre minutter uten å måtte hive inn en vits i innlegget, og gjerne en vits som gjør narr av seg selv. Noe som viser at de på ingen måte tar seg selv seriøst, og at, skulle det hele ikke fungere så er de tok, fordi det var aldri ment på skikkelig uansett.

Selv de fleste politikere i dag er redde for å virke for seriøse. Det er på en måte innforstått at det hele er bare en stor spøk. Og det er for så vidt veldig fint og passe moderne Zen, men... så kan det være litt farlig og. For i vår desperate (!) forsøk på å virke joviale og spøkefulle tillater vi at viktige saker forsvinner inn under all den latteren vi skal produsere og forbruke hver dag. Altså, man kan være seriøst morsom eller morsom seriøs, eller, man kan ha det gøy på en seriøs måte, eller være seriøs på en gøy måte, om du skjønner. Og det er en viktig forskjell der.

Eller, og jeg tror dette er spesielt en Stavangersk greie, det er som om den som forteller den beste vitsen for lov å styre byen, uansett hva de mener eller står for. Fordi dette som kadåittepå jobber for er, vel, jævla viktig faktisk. Og de

har fått til veldig mye, det er ikke det. Det er bare, ja kanskje noe litt semantisk som ligger der og irriterer meg. Hvorfor skal en organisasjon som 'jobber for å bedre kunstneres arbeidsvilkår og for forbedret kulturliv i Nord-Jæren' ha et navn som bare er en vits? Er det fordi de vet at politikere i Stavanger er Høyrevridde neo-nazister som egentlig ikke vil ha kunst? Er det at Hugo og gjengen er så lure at de har klart å snike inn noe medisin i syltetøyet? Eller er det bare sånn kårene er? At skal man få til forandring må man late litt som, kle seg litt ut, ha litt fest og komme med noen groviser?

For, og jeg gjentar meg selv, dette er seriøse saker, og jeg vil ikke virke som en gretten akademiker eller tørrpinne; Men det har blitt et så klart signaltegn for venstresiden, denne vitsingen altså, at det kan gå litt på nervene. Og ja, jeg skjønner, det er har vært slik i flere tiår; Venstresiden skal være litt tullete for å liksom erte de konservative i stramme dresser og byråkratiske hårsveiser. Men et eller annet sted har ting gått skjevt; Ironien, vitsingen, den selvnedlatende tonen har tatt overhånd, blitt mer enn bare enn kjennetrekke, har blitt selve kampsaken nesten. Og mens venstre-raddisene står og lager politisk gateteater, så sniker de konservative seg inn på kontoret og styrer landet, og verden. Eller kanskje jeg overdriver. Men det fjerner ikke poenget.

Kall det hva du vil, og i hvilken som helst form, marxisme, kommunisme, sosialisme, anarkisme; venstresiden er i ferd med å bli slukt av sin egen ironi. En politisk plattform som ønsker å forandre hele verden, som ønsker å skape en verden uten hierarki, uten undertrykkelse, med genuin frihet for alle, men først må vi bare slutte å le litt av denne youtube-videoen...

Tor SR Thidesen, 11.05.2011